MIJN „MARRAINE"

EEN KERSTGESCHIEDENIS DOOR P. SCHRAVESANDE

Vier marraines waren beschikbaar voor onze compagnie! Vier van onze jongens die geen ouders meer hadden en geen familie, om wie in één woord niemand zich bekommerde, konden zich opgeven om zich toe te vertrouwen aan de zachte zorgen van een marraine, van een pleegmoeder, die zich, vanuit een of ander vergeten hoekje van Frankrijk misschien, schriftelijk had bereid verklaard een „poilu" zoo nu en dan een pakje te sturen en zoo vaak mogelijk een hartelijken, bemoedigenden brief.

Ook ik stond alleen, geheel alleen. Als ik dit met een zekeren ernst zou durven beweren tegenover mijn goedhartige, doch min of meer ruwe kameraden, zouden ze de schouders ophalen, me uitlachen misschien. Wat, iemand die twintig duizend francs per jaar had te verteren, zonder zijn kapitaal aan te spreken? Zoo iemand stond alleen? Dwaasheid!

Dit heb ik getracht ook mezelf in te prenten: 'k heb de schuld in mijn eigen binnenste gezocht en 't resultaat was, dat ik me wanhopig eenzaam voelde. Dat moet dan ook de reden zijn, dat ik mij vanmorgen heb aangemeld bij onzen „capitaine" en solliciteerde naar een van de „marraines." Of was het soms daarom, wijl ik mijn gansche jeugd van moederliefde verstoken was, nooit mijn avondgebedje had gefluisterd aan moeder's knie en nooit een lieve moeder mij aan haar hart gedrukt had? Ik weet het niet, maar het gevoel van eenzaamheid en verlatenheid had mij dien morgen zóó overweldigd, dat ik mij voor een „marraine" had aangemeld. Nu zou ook ik een brief ontvangen, geschreven met vrouwelijke teederheid. Geen rose of lichtblauwe briefjes, sterk geparfumeerd, o neen, dergelijke briefjes had ik al zooveel ontvangen dat mijn verlangen daarnaar niet uitging. Nu zou ik toch een brief ontvangen van een vrouw, een dame misschien, die schreef zonder eenige bijbedoeling, uit louter sympathie. En pakketten zou ze sturen, natuurlijk met vrouwelijke zorg toegeknoopt en dichtgelakt. Met hoeveel genot zou ik ze openen, elk knoopje langzaam losmaken, en denken, dat die zorg en die moeite besteed waren aan mij, die zich zoo alleen voelde.

„Wat?" vroeg de kapitein verwonderd.

„Jij Gilbert? Jij kunt toch uit Parijs laten komen wat je goeddunkt, wat vang jij met een „marraine" aan?

Laat de leverancier jouw pakjes maar opzenden, hoor, en laat de „marraines" aan onze arme jongens over. Jij bent toch gefortuneerd?

„Oui, mon capitaine," antwoordde ik, „maar ziet U, als de leveranciers mij pakjes zenden, dan pakken de leveranciers ze in en wanneer mijn marraine een pakje zendt, dan pakt zij het in. Dat is het groote verschil, en daar heeft gefortuneerd-zijn heel weinig mee te doen."

Mon capitaine begreep me; dat dacht ik ook wel. Hij reikte mij de hand en drukte ze stevig. Toen gaf hij mij een kaartje met het adres van mijn marraine.

Elise Gessoux.
Rue d'Orgue 47. Paris.

las ik. Ik wist niet waar de Rue d'Orgue was, misschien een nieuw gedeelte, dacht ik. In de buurt van mijn kamers was het in geen geval. Ik salueerde en vertrok, vol gedachten over mijn nieuwe pleegmoeder. De arme jongens van onze compagnie zouden er geen schade bij hebben, dat nam ik mij vast voor en dat wisten ze ook allen. Niemand misgunde mij mijn „marraine". Waarom verlangde ik dien dag toch zoo vurig naar de aflossing van de wacht? Was het omdat ik aan mijn marraine schrijven wilde? En wat was de reden dat ik weer ging bukken bij het fluitend gehuil van een granaat, evenals in 't begin, toen we nog dachten dat men door bukken een wissen dood kon ontsnappen? Was het omdat ik in de donkere toekomst blikte en mezelf in Parijs zag, zoekend waar toch de Rue d'Orgue wel was? Wanneer zou dat zijn? Met Kerstmis had onze capitaine verzekerd. Bespottelijk, met Kerstmis, en nu was het Augustus. Met Kerstmis, dan leefde ik immers niet meer? Wonderlijk, dat die gedachte mij vroeger nooit bang was, en nu? Ik wilde niet sterven, leven wilde ik er weer bukte ik, heel diep, en nu was het niet eens een granaat, 't was maar een heel gewone „balle", een geweerkogel, dat hoorde ik aan 't fluiten.

Eindelijk de vaste stap van de aflossings-manschappen met den „caporal". Nu kon ik schrijven! En ik schreef:

Ma chère marraine,

Hoe blij was ik, vanmorgen Uw adres van mon capitaine te ontvangen en hoe edel vind ik het van U, dat Uwe sympathie uitgaat, naar den armen „poilu". U kunt niet begrijpen met hoeveel eerbied en liefde vrouwen als U zijt, door ons jongens besproken worden, evenmin als U zich een denkbeeld kunt vormen van het verlangen, waarmee ik naar Uw eersten brief uitzie.

J. ROOSING

Ds. FUNCKE.

C. HAKKER

De heer J. ROOSING heeft ontslag gevraagd als Directeur der Gemeentelijke Handelsinrichtingen te Rotterdam — Ds. FUNCKE, predikant der Duitsch-Evangelische Gemeente te 's-Gravenhage, heeft het beroep naar Bremen aangenomen. — De heer C. HAKKER, agent-rechercheur te 's-Gravenhage, speciaal belast met de bewakingsdienst van H.M. de Koningin, hoopt den 1sten Januari a.s. zijn 25-jarig ambtsjubileum te herdenken.

J. S. J. VRIESENDORP †

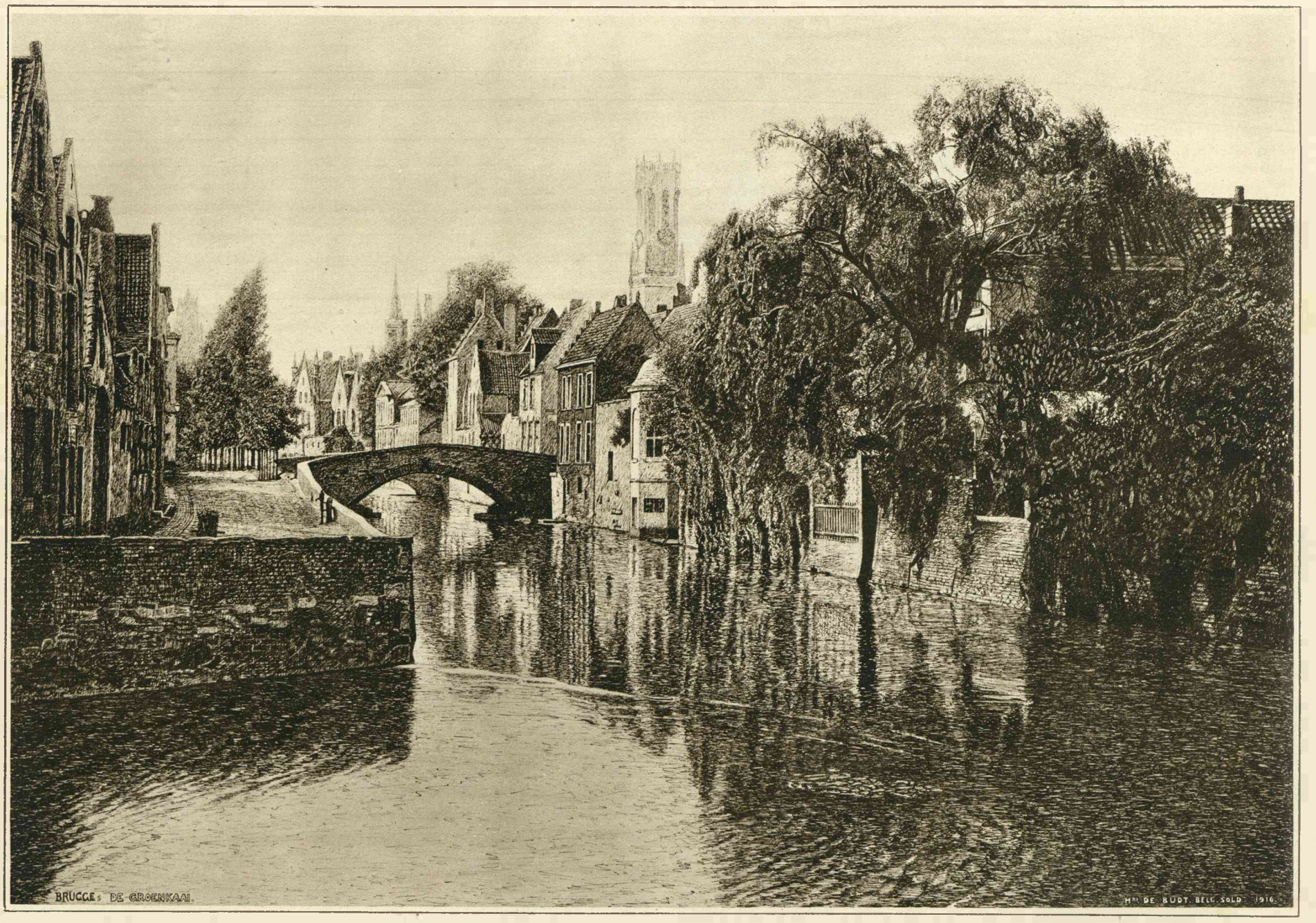

Mr. J. W. TELTING †

P. VAN DER WEIDEN †

Te Dordrecht is overleden de heer J. S. J. VRIESENDORP, agent der Nederl. Bank en bestuurslid van diverse instellingen op financieel en philantropisch gebied. — Te Zwolle is overleden Mr. J. W. TELTING, oud-rechter, ridder in de Orde van den Nederl. Leeuw. In de Boerhave-kliniek te Amsterdam overleed op 60-jarigen leeftijd de heer P. VAN DER WEIDEN, die jarenlang Directeur en hoofd-ingenieur-adviseur bij de Noord-Brabant-Duitsche Spoorweg Mij. was.

DE GROENKAAI TE BRUGGE.

Teekening van den Belgischen geinterneerde Henri De Budt, die reeds het voorrecht had van zijn teekeningen te verkoopen aan H. H. M. M. koningin Wilhelmina en koning Albert en aan Z. K. H. Prins Hendrik.